

BULLETTIN

De Regenboog

Jaargang 48 nr. 2
apr. - mei 2021

van de samenwerkende kerken in de Merenwijk
Leiden

Inhoudsopgave

Visie	1
Redactioneel	1
Kosten Bulletin 2021	2
Vrijheid	2
Op weg naar Pasen in coronatijd	3
Waarom blijf ik juist in de coronacrisis bij de kerk?	5
Medeleven	6
Wekelijkse bloemengroet	6
Waar is de kerk?	6
In Memoriam Keimpe Douwe Roosjen	8
De Regenboog op koers houden	9
De AKM en onze penningen	10
Opbrengst Actie Kerkbalans	11
Vers van de maand	12
Voorjaar in de kerktuin	12
Herdenking Jodenvervolging Leiden 2021	13
De activiteitenclub	14
Familie Hancock	15
Oecryptogram nr. 1	16
Vieringen	17

Visie

De Regenboog is een oecumenische geloofsgemeenschap voor denkers en doeners, voor iedereen die inspiratie en verbinding zoekt.

Vanuit verschillende tradities delen en vieren wij de liefde van Christus, zo kleurrijk als de regenboog.

In De Regenboog ben je welkom met je eigen verhaal en achtergrond.

In de voetsporen van Jezus willen wij verantwoordelijk leven met oog voor elkaar, mensen in de buurt en de wereld om ons heen.

Redactioneel

Dit Bulletin is niet alleen het Paasnummer, maar ook het blad voor Hemelvaart en Pinksteren. Het volgende Bulletin verschijnt, in verband met alle onzekerheden rond corona, pas op 5 juni. Hoewel u dit jaar minder Bulletins ontvangt dan anders, wordt u toch dringend verzocht uw jaarlijkse bijdrage aan de AKM over te maken.

Pw. Willy Hoogendoorn schrijft een korte paasmeditatie. Ze betreft het, dat ze vanwege de lockdown maar met weinig leden van de geloofsgemeenschap kennis heeft kunnen maken. Hopelijk komt daar snel verandering in.

Na artikelen over Pasen en de kerk in coronatijd vertelt ds. Mirjam Buitenwerf in "Waar is de kerk?" over een cursus die zij onlangs gevolgd heeft.

In februari is Keimpe Roosjen overleden. Zijn goede vriend Kees Hanenburg schreef het in memoriam.

Truus de Haan en Willy Menken praten u bij over de AKM, het bestuur en de financiën en na het Vers van de Maand van ds. Ronald da Costa, vertelt Heleen Gombert u, dat het voorjaar in de kerktuin is aangebroken.

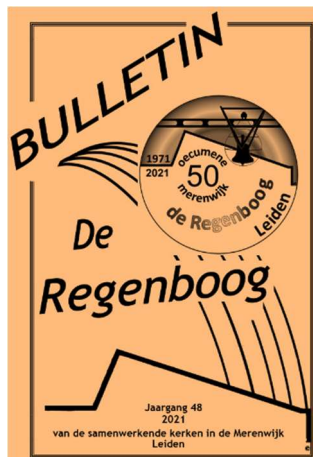
Op 11 april vindt in Leiden de jaarlijkse herdenking van de Jodenvervolging plaats. Net als vorig jaar, kan eenieder deze bijeenkomst digitaal bijwonen. Dat kan via de website www.herdingkingleiden.nl.

Na een artikel van Astrid Delleman over haar activiteitenclub, daagt Pieter Schrijnen u uit, uw hersenen te laten kraken. Ook Frank Ressler kan uw hulp gebruiken, mocht u meer weten over een familie die zich begin vorige eeuw voor ons orgel inzette, door te "blowen"!

De redactie wenst u een gezegende tijd toe en hoopt u in juni een goed gevuld zomer-Bulletin te bezorgen.

Kosten Bulletin 2021

UW BIJDRAGE IS IN 2021 HARD NODIG!
Hartelijk dank voor uw vrijwillige bijdrage voor 2020. Omdat het maken van het Bulletin nu eenmaal geld kost, de kosten van het papier, de kopieermachine, de portokosten voor de buiten-Merenwijkers en het bedrijf dat de website bijhoudt, vraag ik u wederom voor 2021 uw bijdrage over te maken.

Het is weer de tijd om voor 2021 uw geldelijke bijdrage te vragen. Met het Bulletin blijft u op de hoogte van het wel en wee van onze Oecumenische Geloofsgemeenschap. Als u in de Merenwijk woont, vragen we u minstens 10 euro over te maken op de bankrekening van de AKM.

Als u buiten de Merenwijk woont, ontvangt u het Bulletin met de post. Uw bijdrage van minstens 20 euro is verplicht vanwege de portokosten die eraan verbonden zijn.

Leest u het Bulletin op de website van de Regenboog of ontvangt u hem digitaal? Ook dan vragen we een bijdrage van minstens 10 euro.

HELPT U MEE OM IN 2021 HET BULLETIN BETAALBAAR TE HOUDEN!

Het banknummer van de AKM is:
NL70 INGB 0002 5811 91 ten name van:
Algemene Kerkelijke Merenwijkraad onder vermelding van: Bulletin 2021 en de toevoeging 'Merenwijk', 'Post' of 'digitaal'.

Meer actueel nieuws wordt verspreid per e-mail, in deze coronatijd een snellere manier van informatie geven. Mocht u dit nieuws willen ontvangen dan kunt u zich aanmelden voor deze nieuwsbrief op e-mailadres: info@kcregenboog.nl
Hartelijk dank!

Willy Menken, Penningmeester AKM

Vrijheid

Pasen is het oudste er is. Feest van mensen die bevrijd zijn uit slavernij en op weg mogen gaan naar een eigen land, nieuw vol beloften. Het feest ook van nieuw leven, dat de dood niet het einde is, maar een overgang een binnengaan in een ander voor ons tot nu toe nieuw, ongekend leven. De leerlingen ontmoeten Jezus op een ongekende manier. Eerst ziet Maria van Magdala hem die zij liefheeft, die ze nog eens wilde verzorgen na zijn dood en nu, nu

herkent zij hem niet op het eerste gezicht. "Apostel der apostelen" is haar eretitel, want zij brengt als eerste de blijde boodschap dat hij leeft.

Dat is het feest dat wij gaan vieren. Feest van het telkens weer opnieuw beginnen met elkaar, samen bezig zijn om die blijde boodschap in woord en daad uit te dragen in onze wereld. En we hopen zo, dat deze lente ons ook nieuw leven met elkaar mag brengen. Dat we elkaar weer mogen bezoeken, aanraken, op een ongedwongen manier met elkaar mogen omgaan na dit jaar van oppassen, uitkijken en voorzichtig zijn. Het is een zwaar jaar geweest voor veel mensen; een ongemakkelijk jaar, angstig.

Voor mij was het vooral ook een vreemd jaar. Op 1 maart begonnen in de Regenboog, werd er al voor het virus gewaarschuwd, maar er leek nog weinig aan de hand. Geen handen geven bij de vredeswens werd er vooraf gezegd tegen ons, voorgangers. Na afloop kwam iedereen me begroeten en gaf mij een hand. En niemand dacht daar verder over na. Het zou wel weer overwaaien die coronatoestand, maar dat deed het niet. De lockdown kwam en nu moet ik constateren dat ik maar een handjevol mensen ken van onze gemeenschap. Dat voelt niet fijn om begroet te worden en niet te weten wie dat is, die zo vriendelijk in alle haast je toch nog een vriendelijke groet toeroept.

Ik heb mij daarom maar voorgenomen om in ieder geval mensen die in het groene mierenboekje staan, gewoon maar te bellen en een afspraak te maken, zodat ik bij de namen ook gezichten zie. En ik zou willen vragen: "Als u dat leuk vindt, bel mij dan! Dan maken we een afspraak." Tegen de tijd dat we weer bij elkaar mogen komen, hoop ik dan zo toch nog veel mensen te kunnen ontmoeten en te kennen.

En ik hoop en bid, dat we nu toch samen - hoe ver weg ook van elkaar - een mooi Paasfeest kunnen vieren, waarin we Gods bevrijdend handelen met ons mogen ervaren.

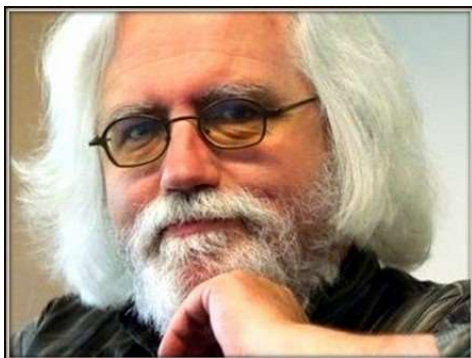
Zalig Pasen, Gezegende Paasdagen.

Willy Hoogendoorn

Op weg naar Pasen in coronatijd

De eerste lezing van Aswoensdag volgens het lezingenrooster van de Rooms-Katholieke Kerk is een passage uit de profeet Joël. Deze passage begint als volgt: "Zo spreekt de Ene: Keer u om naar Mij met heel uw hart, vastend, wenend en rouwend. Scheur uw hart en niet uw kleren" (Joël 2,12-13). Erik Borgman overweegt wat deze oproep van de profeet betekent te midden van de COVID-19 pandemie.

Door Erik Borgman, hoogleraar theologie, Universiteit van Tilburg

Waarom zou je eigenlijk je kleren scheuren? In de Joodse traditie is het een teken van rouw, tot op de dag van vandaag. En waarom zou je as op je hoofd strooien? Aan het begin van het Bijbelboek Job staat dat zijn vrienden, nadat Job alles wat hem lief is, is afgenomen, van zijn goederen tot zijn huis en zijn kinderen, hun kleren scheuren en stof boven hun hoofd omhoog werpen en zeven dagen en nachten bij hem op de grond gaan zitten (Job 2,12-13). Zij delen zijn ellende. Zij identificeren zich ermee. Zij zien dat het een zootje is en zij maken zichzelf deel van dat zootje: vies en kapot.

Gescheurde kleren zijn er een teken van dat de heilheid geschonden is, het leven gebroken. In deze zin zijn de gescheurde broeken die vandaag de dag zo in de mode zijn, te lezen als een teken van de tijd. Ze getuigen ervan dat onze wereld gebroken is en wij met haar. Wie zijn kleren scheurt, die geeft zijn ellende toe, die verbindt zich met de chaos die zij of hij ziet oprukken, die zijn omgeving en zijn leven is binnengedrongen en het overneemt. Wie zijn hart scheurt, die zegt dus al helemaal: ik ben verslagen, ik heb niets meer te verdedigen, alle wapens zijn mij uit handen geslagen; ik weet het ook niet meer.

Inzicht

De profeet Joël is ervan overtuigd dat God dit wil: dat wij ons hart scheuren. Niet omdat God met welgevallen naar onze ellende kijkt, niet omdat God zou gedijen bij onze machteloosheid, maar omdat toegeven dat het leven zoals we het leiden een zootje is, van inzicht getuigt. De velen onder ons die burn-out of diep overspannen zijn geweest, die weten dat zolang je nog probeert de zaken beter te organiseren, je agenda strenger te bewaken, eerder te beginnen en langer door te gaan en wat ontspanningsoefeningen tussendoor te doen, je er nog niet bent – zij hebben aan de lijve ervaren dat dit niet volstaat.

Zolang je niet tot jezelf hebt kunnen toelaten dat het zo echt niet langer kan, ben je de weg naar herstel nog niet ingeslagen. Sterker, dan ben je nog niet begonnen echt naar die weg te zoeken. Wie zijn kleren scheurt, maar vooral wie zijn hart scheurt, die begint met zoeken naar de weg van het leven. Omdat de weg die zij of hij tot dan toe ging blijkt dood te lopen.

Droom

En wat zijn ze het afgelopen jaar doodgelopen, onze tot dan toe gebruikelijke wegen! En wat waren we traag om onze kleren te scheuren, laat staan ons hart! Toen het coronavirus zijn kop begon op te steken, ongeveer een jaar

geleden, stelden we de dingen hooguit een paar maanden uit en wat later tilden wij het over de zomer heen. We noemden anderhalve meter afstand houden 'het nieuwe normaal', alsof iets normaal noemen iets normaal kan laten voelen en dragelijk maakt.

Op onbewaakte momenten zaten we met de handen in het haar, maar we lieten elkaar dat vooral niet merken en we wilden het van elkaar vooral niet merken. De een vond misschien dat de ander overdreef en de ander dat de een te nonchalant was, maar zagen we van elkaar, zagen we van onszelf dat we onzeker waren, onzeker zijn? Konden wij het aan dat anderen het misschien ook niet wisten, dat ook onze regering het niet wist en dat ook de wetenschappers het niet weten?

In ieder geval stelden wij onszelf niet de vraag hoe wij moesten leven, onder het corona-regime. We droomden ervan hoe wij straks weer zouden kunnen leven. We hielden onze adem in, en doen dat nog steeds, denk ik. En wij houden onze blik gericht op onze droom: een leven na COVID dat zal zijn alsof er nooit een COVID-pandemie is geweest.

Afgoden

"Kinderen, pas op voor afgoden", staat in het voorlaatste vers van de eerste brief van de apostel Johannes (1 Johannes 5,21). De gemeenschap waartoe deze brief zich richt, staat onder grote druk. Er is vervolging van buitenaf en er is tweespalt en conflict van binnenuit. Het is dan heel verleidelijk om op zoek te gaan naar rotsvaste regels – en vervolgens natuurlijk elkaar de tent uit te vechten over die regels. Dat zijn afgoden, zegt Johannes. Daarmee geeft je absolute macht en zeggenschap aan wat dat niet verdient.

Daartegenover stelt Johannes de ware God, God zoals Hij door Jezus aan het licht is gebracht. Met groot aplomb: "Wie gelooft dat Jezus de Gezalfde is, is uit God geboren", schrijft hij (1 Johannes 5,1) en: Degene die loochent dat Jezus de Gezalfde, de Messias, de Christus is, is een leugenaar en de antichrist (vgl. 1 Johannes 2,22). Levert Johannes zich hier niet zelf over aan een afgod en ruilt hij een levend, zij het misschien tastend geloof niet in voor een gebeitelde belijdenis?

Anti-afgod

Maar Johannes punt is: de God die in Jezus verschijnt, is een anti-afgod! God is liefde, schrijft hij (1 Johannes 4,8 en 16) en God doet ons liefhebben; wij hebben lief omdat hij ons

het eerste heeft lief gehad (vers 18). "Wat liefde is", legt Johannes uit, dat hebben wij geleerd van Jezus: Hij heeft zijn leven voor ons gegeven (1 Johannes 3,16). God is zichzelf steeds op het spel zettende liefde, geen hard criterium of vaste leidraad, geen onveranderlijke formule of rotsvaste overtuiging. Gave. Overgave.

Met een schokkende consequentie – en Johannes is niet bang die ook te trekken. "Wat liefde is, hebben wij geleerd van Jezus: Hij heeft zijn leven voor ons gegeven, dus zijn ook wij het verschuldigd ons leven te geven voor onze zusters en broeders." Wij mogen ons niet vastklampen aan dat waarop wij het vermogen projecteren ons overeind te houden als we er maar gehoorzaam aan zijn. Wij moeten ons leven in elkaars handen leggen zoals Jezus zijn leven in onze handen heeft gelegd.

In Gods hand

Dat is je hart scheuren: toegeven, belijden dat je niet anders kunt dan je leven in Gods hand

leggen en daarmee in de handen van andere mensen, de handen van de dieren, de planten en de dingen – in zoverre je kunt zeggen dat die handen hebben. Er moeten nieuwe dingen gebeuren,

met ons, aan ons en in ons, en misschien zelfs wel door ons, maar het komt niet van ons vandaan. Het komt ook niet van de regels of de structuren, de organisaties en de beleidsorganen waarop wij de macht projecteren die wij ontberen: "Kinderen, pas op voor afgoden."

Het kan en zal alleen maar komen van Gods liefde die zich over ons ontfermt en in ons openbaar wordt. Nog een keer de apostel Johannes: "God is liefde; wie in de liefde woont, woont in God en God is met hem" (1 Joh. 4,16). In de veertig dagen op weg naar Pasen keren wij ons opnieuw naar deze liefde, opdat wij haar opnieuw leren kennen en opnieuw in haar leren geloven.

Stof

In het Bijbelboek Genesis lezen wij dat God de mens boetseerde uit stof dat Hij van de aarde nam, en hem de levensadem in de neus blies. "Zo werd de mens een levend wezen" (Genesis 2,7). De afgelopen tijd hebben wij opnieuw moeten ontdekken hoezeer wij stof van de aarde zijn: kwetsbaar, breekbaar en niet in staat ons eigen leven te behoeden, niet in staat ons eigen leven te vernieuwen. Levend dankzij Gods levengevende adem.

Wij gedenken in deze veertigdagentijd dat wij stof zijn en tot stof zullen terugkeren. En geroepen zijn om uit stof op te staan.

Bron: www.debezieling.nl 17 februari 2021 (titel gewijzigd door redactie)

Waarom blijf ik juist in de coronacrisis bij de kerk?

Karin van den Broeke, predikante in De Ontmoeting in Noord-Beveland

Wat is de kerk in dit coronatijdperk anders dan anders! Op dit moment hebben we in mijn gemeente weer alleen online-diensten. Met een paar mensen in de kerk de eredienst vormgeven, in verbondenheid met velen die thuis luisteren. 'In een bijna lege kerk', hoorde ik mezelf één van de eerste keren zeggen. 'In de kerk is het nooit leeg, God is er altijd', mailde één van de luisteraars me snel. Een ander appte de zaterdagavond daarna: 'Weet dat je luisteraars hebt!'.

Aan het begin van de coronatijd ontroerde het me, dat we - met de bescheiden middelen die we in mijn gemeente hebben - toch iets wezenlijks kunnen betekenen, terwijl er zoveel verwarring en bezorgdheid bij mensen is.

Langzamerhand begint het me zwaarder te vallen. Ik mis het directe oogcontact met kerkgangers tijdens de dienst. Ik mis de vanzelfsprekende verbondenheid die ontstaat door het regelmatig zien van elkaar, waarbij en passant wederwaardigheden uitgewisseld worden en onderling meeleven gevoed wordt. Ik mis de beschouwende gesprekken over hoe het er voor staat, met onszelf, met onze omgeving en met de wereld. En waar ik in het begin dankbaar was dat we toch iets konden doen, begint inmiddels de armzaligheid van de vorm zwaar te wegen.

Creatieve vormen om contact te houden met gemeenteleden en om van betekenis te zijn voor de wereld om ons heen hebben we zeker bedacht. De diaconie van mijn gemeente besloot al in een vroeg stadium om alle geplande collectiedoelen hoe dan ook te blijven steunen, ook bij minder inkomsten. Ouderlingen organiseerden een coronaproof inloopuur. Er is heel wat gebeld, gemaaild, geappt. En een gemeentezondag in september - met verschillende fietsroutes over het eiland, gezamenlijke inzet voor een goed doel en een ontmoeting - alles op gepaste afstand - op een ruim boerenerf - deed velen goed. Net als een tevoren in delen opgenomen kerstnachtdienst, waaraan velen zichtbaar meewerkten. Mooie initiatieven, maar het gemis bleef goed voelbaar.

Het valt niet mee om gemeente te zijn in tijden van corona. In de periode dat we dertig kerkgangers konden ontvangen, voelde het tegenstrijdig om 'bewaker van de grenzen' te moeten zijn. Dat druist zó in tegen het open karakter dat normaal gesproken bij kerk-zijn hoort. Tegelijkertijd zag ik ook nog eens de voorzichtigheid van de eigen kerkgangers, die lang niet allemaal durfden te komen. Regelmatig waren er zondagen waarop het toegestane maximum aantal kerkgangers niet eens gehaald werd.

En toch. En toch merk ik dat het mensen goed

blijft doen om bij een 'gemeente' te horen en daarmee meer te hebben dan een mooi vormgegeven kerkdienst op tv. En toch merk ik dat het pastoraal lukt om met nieuwe mensen

in gesprek te raken, ondanks de armoede van het huidige aanbod dat we kunnen doen als

kerk. Het ontroert me dat ik van mijn kerkrentmeesters hoor dat er méér aan giften binnenkomt voor de collecten dan in de periode van 'het oude normaal'. Het raakt me dat veel mensen inhoudelijk reageren op de kerkdiensten, terwijl ze zich de meeste zondagen tevreden moeten stellen met een audiostreampje.

Bovenal merk ik dat het gemeente-zijn mezelf goed blijft doen. Een dankbaar gezicht bij een huisbezoek. De jonge ouders die zó blij waren dat ze hun dochtertje konden laten dopen in een dienst met dertig kerkgangers. De mooie vormen die we in de afgelopen tijd bedachten voor uitvaarten in kleine kring.

Vaak moet ik denken aan het verhaal over Jezus en de broden en de vissen in Marcus 6. Jezus plaatst mensen in groepen van honderd of vijftig. Het goede nieuws toont zich en wordt waar in een overzichtelijke groep mensen. Leven met het Bijbelse verhaal is een niet weg te denken deel van mijn leven geworden. Op zich kan dat gesprek over het Bijbelse verhaal op veel plaatsen en in veel verschillende kringen inspirerend gevoerd worden. Mijn gemeente is echter de allereerste kring van mensen waarmee ik die bron van inspiratie en troost deel. Ik merk in deze tijd dat, ondanks alle kaalheid, de kracht van die verbondenheid blijft en me éxtra raakt op alle momenten dat het gemeente-zijn wél tastbaar wordt.

De coronacrisis bezorgt ons veel hobbels en bobbel op de weg naar elkaar en door de wereld. De pijn van het gemis doet me echter des te meer ervaren hoe kostbaar en wezenlijk de kring waarmee ik kerk-zijn dagelijks vormgeef steeds opnieuw voor me is.

Deze column komt uit de nieuwe bundel 'Daarom blijf ik juist in de coronacrisis bij de kerk', met bijdragen van prominenten uit de protestantse en katholieke kerk. Bestel het boekje voor 14,90 via adveniat.nl.

Bron:
www.protestantsekerk.nl/thema/coronavirus/verdieping/

Medeleven

Als u mensen kent, die eenzaam zijn, ziek, of om een andere reden misschien bezoek op prijs zouden stellen, wilt u dat dan doorgeven aan één van de pastores of aan het pastorale meldpunt.

Dank u.

Wekelijkse bloemengroet

De bloemen in de kerkzaal zijn na de dienst bestemd voor een ieder die daarvoor in aanmerking komt, als blijk van belangstelling van onze geloofsgemeenschap.

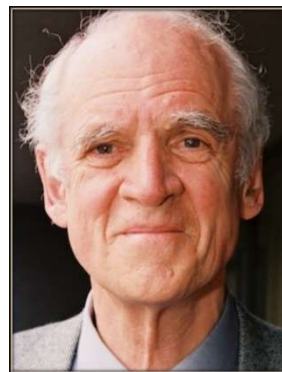
Indien u ons op daarvoor in aanmerking komende mensen wilt attenderen kunt u hun naam & adres / verpleegadres opgeven bij:

Maja van Spaandonk
Telefoon: 521 43 59
E-mail: maja.v.spaandonk@live.nl

Waar is de kerk?

Geloven in deze tijd is niet vanzelfsprekend. Het is in onze maatschappij gebruikelijker om niet in God te geloven, dan wel. De vraag hoe we in deze tijd kerk kunnen zijn is dan ook spannend, en heeft onze aandacht nodig.

Begin maart volgde ik een cursus over dit onderwerp, in het kader van mijn nascholing als predikant. Ons vertrekpunt was het boek van Charles Taylor, *A Secular Age*. In dat boek

beschrijft deze Amerikaanse rooms-katholieke filosoof dat de gemiddelde westerse mens door en door geïndividualiseerd is. Dat geldt ook voor veel gelovigen: zij zijn op zoek naar een eigen vorm van geloof: het geloof is een persoonlijke keuze, en moet passen bij de eigen spirituele weg. Het geloof moet relevant zijn, je moet er persoonlijk iets aan hebben wil je er tijd in steken. Als dat gevoel voor relevantie ontbreekt, ligt het voor

de hand om op zoek te gaan naar iets anders wat beter bij je past.

Van Taylors analyse van de tijdgeest word je als lid van een geloofsgemeenschap misschien niet direct blij. Maar als kerk moeten we het wel als een gegeven aannemen; het is de werkelijkheid van dit moment. En het is natuurlijk een interessante uitdaging om te kijken hoe je als kerk in deze tijd voor mensen van betekenis kunt zijn.

Filosofen als Taylor, maar ook theologen en historici zijn op zoek naar een antwoord op deze vraag. Ze stellen bijvoorbeeld vragen bij de verhouding tussen individu en gemeenschap in onze tijd, en kijken hoe de bijbelse verhalen verbonden kunnen worden met die van ons mensen. Ze zijn kritisch op hoe er in de moderne tijd soms onverschillig met kerk en geloof wordt omgegaan, en proberen nieuwe invalshoeken te vinden om geloof en kerk weer een logische plek te geven in de samenleving. Tijdens de cursus bespraken we verschillende van die theologen, zoals Stanley Hauerwas, James Kennedy, Stefan Paas en Erik Borgman.

Bij die laatste, rooms-katholieke theoloog wil ik hier wat uitgebreider stilstaan. Borgman ziet eigenlijk niet zo'n groot probleem als hij naar de kerk van nu kijkt. Natuurlijk, de westerse mens is tot op het bot geïndividualiseerd, en er is een enorme kaalslag en leegloop gaande in de kerken. De reactie van veel geloofsgemeenschappen is dat er een soort bedrijfsmatig plan moet komen om de kerk aantrekkelijker en meer relevant te maken voor de moderne mens. De kerk moet zichzelf als het ware beter zien te verkopen, als een supermarkt in levensbeschouwelijke producten. Veel kerken in Nederland proberen zo helemaal in te spelen op de verregaande individualisering.

Maar – vraagt Borgman zich af - is dat wel nodig? Eigenlijk, zo stelt hij, zou de kerk zich geen zorgen moeten maken over haar positie. De kerk heeft als taak de wereld te dienen, in navolging van Jezus. We moeten ons niet afvragen wat wij moeten doen om weer relevant te worden voor de samenleving, zegt Borgman. We moeten ons afvragen waar we ons voor moeten inzetten, als we onszelf deze vragen stellen: wie en wat is God voor ons, en wat betekent het om in hem te geloven? Daar ga ik nog wat dieper op in.

Borgmans uitgangspunt is dat God liefdevol aanwezig is in ons menselijke bestaan. Hij is onlosmakelijk met zijn schepping verbonden,

en dus ook met ons mensen. Gods nabijheid is dan ook overal om ons heen te vinden. Als gelovigen moeten we op zoek naar die nabijheid. En dat vraagt om vertrouwen, geloof

en overgave. Als wij namelijk gaan zoeken naar Gods aanwezigheid, zal het ook van ons vragen dat we ons laten vinden, laten vinden door de Geest. God kan zich overal en in ieder willekeurig mens aan ons laten zien. Geloven betekent dus dat we God

soms durven zien in een ander. Zo ontstaat er een wisselwerking tussen ons en die ander die soms confronterend maar vaak ook verrassend kan zijn. In Gods verbondenheid met ons zijn ook wij mensen onderling met elkaar verknoot.

Een treffende vergelijking die Borgman maakt is die van de kerk met de dubbele bloedsomloop in het menselijk lichaam. Eén helft van het hart stuwt het bloed door de kleine bloedsomloop, via de longen terug naar het hart. De andere helft van het hart stuwt tegelijkertijd het bloed dat uit de longen komt naar de rest van het lichaam, weer terug naar het hart, dat is de grote bloedsomloop. Het zijn aparte circuits die toch met elkaar in verbinding staan. In de kleine bloedsomloop van de kerk vinden we de kern van de geloofsgemeenschap. In die kern gebeurt het wezenlijke, en dat is de liturgie en

de eucharistie voor Borgman. Hij ziet de eucharistie als het centrum van waaruit de kerk functioneert, als het 'teken van de zichzelf gevende liefde van God'. In het 'delen van brood en wijn wordt de innige verbondenheid met Jezus en met de ander zichtbaar'.

Vanuit de kern van de geloofsgemeenschap ontstaat ook de verbondenheid met de wereld buiten de kerk. Gelovigen gaan daar aan het werk, en dragen uit wat ze in de kerk hebben ervaren. Dat is de grote bloedsomloop. Er is en blijft altijd een wisselwerking tussen de kleine

en de grote bloedsomloop. En zo is het ook tussen kerk en wereld. De kerk houdt de wereld gericht op haar goddelijke bestemming, maar ook andersom gebeurt er van alles. De kerk en de liturgie laten zich ook door die wereld vormen en veranderen. En als we God herkennen in die ander, zal het onherroepelijk soms 'een zootje worden in de kerk' (Borgman citeert paus Franciscus). Maar daar moeten we volgens Borgman niet bang voor zijn. Ook Jezus zocht de randen van de toenmalige samenleving op, ook in zijn tijd waren er mensen die er niet bij zouden of mochten horen. Juist in de verbinding met die ongeziene, ongehoorde of ongekende ander wordt de kerk vernieuwd, blijft de kerk het levende lichaam van Christus.

Aan de ene kant geeft de visie van Borgman op kerk zijn in deze tijd ontspanning. Ontspanning omdat hij ervan uit gaat dat God zich overal en in het gewone laat vinden. We hoeven ons niet af te vragen of en hoe we relevant kunnen zijn in deze tijd, want Gods aanwezigheid is ons uitgangspunt, dat is waar we samen naar mogen zoeken. We hoeven ook niet meer na te denken over wie er wel of niet kerkelijk zijn, en of iemand al dan niet bij de kerk zou kunnen passen. Het gaat er zelfs niet om dat we mensen voor de kerk winnen. Nee, het gaat erom dat we zielen winnen voor het 'niet meer kapot te krijgen leven in gemeenschap met God en met de rest van Gods schepping'. Als je ieder mens die je ontmoet, iedere gebeurtenis die je meemaakt ziet als een mogelijk teken van Gods aanwezigheid, ga je heel anders in het leven staan. Misschien is het wat naïef, maar je gaat wel uit van het goddelijke, het goede in de mens.

Aan de andere kant haalt Borgmans ons wel uit onze comfortabele kerk-bubbel. Het gaat niet alleen om de mensen van je eigen geloofsgemeenschap die je al jaren kent, het gaat juist ook om het vinden van Gods aanwezigheid in de mensen die je nog niet kent. Ik moest bij het lezen denken aan het werk dat we doen met de huiswerkgroep, de Regenboogdis, de koffie-ochtenden, de middagen voor ouderen in de wijk over levensvragen. Niet altijd gemakkelijk werk, soms weerbarstig, maar het levert veel op: verbinding tussen mensen, mooie ontmoetingen of gesprekken, en soms misschien wel de voelbare aanwezigheid van Gods Geest.

Natuurlijk blijven er ook wel vragen over. Wat als je moeite hebt met het uitgangspunt van

Borgman, het moeilijk vindt om überhaupt te geloven, om op zoek te gaan naar de aanwezigheid van God in de wereld? En is het niet naïef om door deze bril van goddelijke aanwezigheid naar de schepping en naar de ander te kijken? Het lijkt me mooi en interessant om daar nog eens over door te praten samen, want ik ben voorlopig nog niet uitgedacht over de inspirerende theologie van Borgman.

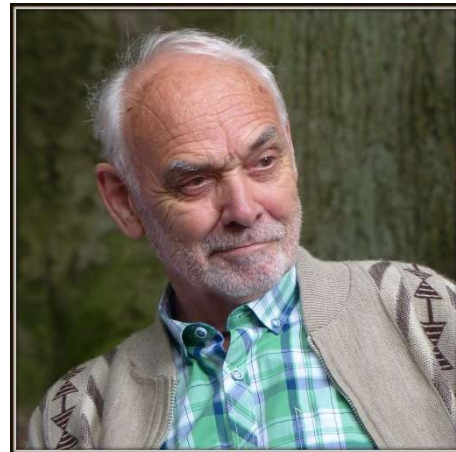

ds. Mirjam Buitenwerf-van der Molen

Bronnen:

- Erik Borgman, Waar blijft de kerk? Gedachten over opbouw in tijden van afbraak, Baarn 2015.
- Charles Taylor, A Secular Age, Cambridge (Massachusetts) en Londen, 2007, m.n. pp. 473-495.

In Memoriam Keimpe Douwe Roosjen

Keimpe Douwe Roosjen
Geboren te Velsen, 10 augustus 1933
Overleden te Leiden, 11 februari 2021

Met Keimpe verloren wij een vooraanstaand lid van onze geloofsgemeenschap en een zeer gewaardeerd lid van het Regenboogkoor. Bovendien was Keimpe een begaafd organist die zijn talenten gebruikte ten dienste van vieringen in de Regenboog, alsook in

verschillende tehuizen waaronder De Lorenzhof en Overhijn.

Dat vooraanstaand is bij wijze van spreken, want Keimpe was géén man die graag op de voorgrond trad. Keimpe was eerder bescheiden, maar speelde een belangrijke rol in het Regenboogkoor en was daar dan ook hoog gewaardeerd. Hij was meer dan 30 jaar lid van het koor.

Ik leerde Keimpe zo'n 20 jaar geleden kennen toen ik vanuit Friesland verhuisde naar Leiden, alwaar ik mij aansloot bij de oecumenische geloofsgemeenschap en tevens lid werd van het koor. Ik hoorde ze zingen en vond dat ze een belangrijke bijdrage leverden aan de vieringen. Ik dacht: 'Daar wil ik bij horen'.

Zo kwam ik in een rijtje met grote tenoren als IJsbrand Schouten, Hans de Kuijper en natuurlijk Keimpe Roosjen. Ik heb veel van hen geleerd en kreeg een bijzondere klik met Keimpe. Hij had namelijk ook een soort van Friese "roots" net als ik. Hij was na de oorlog in Workum bij een Friese boer ondergebracht om aan te sterken, hij had hetzelfde beroep als ik. Keimpe was echter al een gepensioneerd verpleegkundige en we hadden ook iets van boerenbloed door onze aderen stromen. Keimpe was een enthousiast amateur-moestuinhouder en ik evenzo. Dus wij konden, buiten dat we fijn samen konden zingen, in de pauzes ook goed met elkaar praten.

Na het verlies van zijn vrouw, Diny Roosjen-Kok, zo'n jaar of zeven/acht geleden, kwam ik ook geregeld bij Keimpe over de vloer. Hij had namelijk een prachtig orgel in huis waar hij graag op speelde en we oefenden dan samen de stukken die we in de vieringen moesten zingen. We dronken daarna een kopje koffie en ik kreeg daarbij altijd een flinke plak cake. We genoten van z'n tuin die elk seizoen weer anders was en van de vogels die in grote getale op de voederplanken afkwamen, want Keimpe voorzag ze ruim van voer en water.

Zo groeide er een bijzondere vriendschap die de laatste jaren sterker werd. Keimpe was echter wel 25 jaar ouder dan ik en z'n gezondheid ging de laatste jaren ook achteruit. Hij tobde al langer met een hartkwaal, maar door z'n eigen alertheid ging hij daarmee op tijd naar de dokter en middels dotteren wist hij schade aan z'n hart te beperken. Hij werd wel wankel op de been en is een keer gevallen waarbij hij z'n heup brak. Hij kwam gelukkig bij mij in het ziekenhuis en ik kon de familie informeren. Want zelf kon hij zich geen

telefoonnummer herinneren, maar hij kon op de spoedeisende hulp wel vertellen dat z'n vriend, waar hij die avond een afspraak mee had, ik dus, in het ziekenhuis werkte. Het was woensdag en wij hadden iedere woensdagavond koorrepetitie. Zo werd ik opgetrommeld.

Het afgelopen jaar werd ook z'n zicht snel minder en z'n stem zwak en Keimpe moest ook z'n laatste en grootste passie opgeven. Met pijn in z'n hart gaf hij het lidmaatschap van z'n koor op en ook het orgelspelen ging op het allerlaatst niet meer. Hij moest ook afscheid nemen van z'n orgel. Dat ging terug naar de bouwer ervan, want die moest er een goede nieuwe plek voor regelen.

Ik bleef Keimpe thuis bezoeken. Hij kon echter de laatste tijd niet meer alleen thuis zijn, werd te wankel op de been. Hij kreeg professionele thuiszorg en de kinderen hebben wekenlang dagelijks bij hem thuis voor hem gezorgd en gewaakt. Tenslotte hebben ze een goed plekje voor hem gezocht en gevonden in Haagwijk in Leiden Zuidwest aan de Beethovenlaan, alwaar het gezin in het verleden ook al eens had gewoond. Ook daar heb ik hem opgezocht. We hebben gewandeld, genietend en soms zacht zingend, in het park en langs de Vliet. Maar Keimpe werd met de dag fragieler.

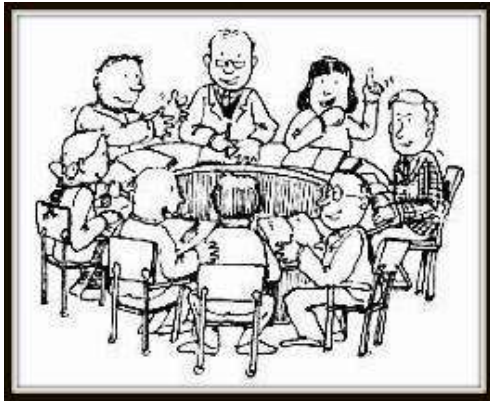
Tenslotte werd hij rond het weekend van 8 februari ziek, een infectie en hij wilde niet meer naar het ziekenhuis. Hij leek nog even op te leven met wat antibiotica, maar dit zette niet door. Hij moest de strijd opgeven. In de nabijheid van z'n kinderen is hij uiteindelijk rustig ingeslapen op 11 februari 2021.

De kinderen en kleinkinderen en z'n jongste broer hebben op een warme en waardige wijze afscheid van hem genomen in de aula van het crematorium Rhijnhof. Ik mocht daarbij aanwezig zijn en heb op nadrukkelijk verzoek van de familie, in het fries, gezang 23c: ' Myn Hoeder is de Hear' voor hen gezongen.

Kees Hanenburg

De Regenboog op koers houden

In de afgelopen maanden kwam het nieuwe Kernbestuur elke eerste dinsdag van de maand (via het scherm) bij elkaar. Ook overlegden we op een avond met leden van werkgroepen van het cluster "dienstbaarheid en actie" en met de AKM, waaronder we nu

een breder gezelschap van kernbestuur plus alle leden van ook Vicariaat en Wijkkerkenraad verstaan. Ondanks het spreken via het scherm was het heel prettig om zoveel betrokkenheid van ieder te zien en voelde het overleg met de leden van het cluster als een echte ontmoeting.

We zijn samen als Kernbestuur aan het leren hoe we met plezier op deze nieuwe manier koers kunnen houden. Al doende ontdekken we wat werkt en hoe we gemotiveerd en met plezier verder kunnen werken.

We spraken tijdens onze vergaderingen over veel onderwerpen, maar bovenaan de lijst stonden deze twee: de gevolgen van corona voor onze geloofsgemeenschap en het vieren van ons 50 jarig jubileum.

Voor wat betreft de gevolgen van corona: we overlegden kortgeleden over de vraag of we al meer mensen toe konden laten in onze vieringen. Dat risico vonden we na uitvoerig overleg toch nog te groot. In het besef dat we wel graag weer met elkaar in contact wilden komen, hebben we sinds 7 maart "koffie2kerk" bedacht. Dat was meteen een succes! Acht wandel-tweetallen gingen met koffie in de hand op pad en keerden enthousiast terug.

We hopen ook dat u op de uitzending van de zondagse diensten inlogt. Helaas waren er enkele keren technische problemen die zich op de zondagmorgen plotseling voordeden. Daardoor konden enkele keren de zondagse diensten niet verzonden worden. We hopen dat u desondanks op zondag wilt blijven inloggen op ons eigen YouTube-kanaal.

Mogelijk herinnert u zich de grootse plannen die we maakten vorig jaar om ons gouden jubileum te vieren. Corona gooide ook hier ons werk in de war. Maar, we zitten niet bij de pakken neer. We zullen hoe dan ook op 5 september 2021 vieren dat het vijftig jaar

geleden is dat de Regenboog startte. Mogelijk kan dat niet fysiek, maar we hopen dat - als de situatie het toelaat- we op zondag 5 september om 14.00 uur een mooie viering zullen houden, met daarna een feestelijke ontvangst en mogelijk daarna nog een kort middagprogramma. Of, en hoe we deze plannen verder kunnen uitwerken, hangt af van de dan geldende mogelijkheden. Als u ideeën hebt voor het vieren van het jubileum die praktisch uitvoerbaar zijn, ook in een situatie dat we nog steeds met beperkingen in het samenzijn rekening moeten houden: laat het ons weten! Daarbij vragen we nadrukkelijk ook om uw actieve betrokkenheid bij de uitvoering, want vele handen maken ook hier licht werk!

Meld u aan voor de digitale nieuwsbrief! Graag blijven we in contact met ieder die zich bij de Regenboog betrokken voelt. Onze tweewekelijkse digitale nieuwsbrief vormt daarbij naast Bulletin en website een onmisbaar medium. We missen echter nog veel emailadressen. Dus: geef uw email-adres alstublieft door: dan kunt u tenminste elke twee weken en zo nodig vaker het laatste nieuws ontvangen én ook het Bulletin digitaal lezen. U meldt u aan voor de digitale nieuwsbrief bij info@kcregenboog.nl of u geeft zich op voor de digitale versie van het Bulletin via onze website: <https://deregenboogmerenwijk.nl/bulletinkerkblad/>

Hartelijke groet en tot ziens, Truus de Haan

De AKM en onze Penningen

Het is alweer een jaar geleden dat we van onze minister-president niet meer bij elkaar mochten komen. Wennen gaat het niet, en we snakken naar ontmoeting en samenzijn. Zondag 7 maart zijn we in de Regenboog begonnen met koffie2kerk; koffie ophalen in de kerk na de zondagse viering en met de koffie een wandeling starten. Na eerst een blik op onze mooie kerktuin, waar de bollen hun

uiterste best doen om ons op te vrolijken, start de wandeling. Het Merenwijkpark liep ineens vol met tweetallen Regenbogers; een gezellige en nieuwe manier van ontmoeten na de online viering.

Het financiële jaarverslag van de AKM is goedgekeurd door de kascontrole commissie. Het zag er goed uit en is naar de PGL en het Vicariaat gestuurd. De AKM sluit het jaar af met een voordelig saldo van 7000 euro. Dit is te verklaren door hogere opbrengsten in de vorm van giften en ruim 1000 euro meer in de eerste collecte voor de Geloofsgemeenschap. Ook is het uitvaartbeleid aangepast in 2020, met een ruimere vergoeding voor diensten vanuit de AKM. In 2019 is er een nieuw fonds opgericht voor ons 50 jarig bestaan, waardoor er activiteiten opgestart kunnen worden. In dit fonds was op 31 december 2020 7000 euro aanwezig. Laten we hopen op een feestelijke viering van ons 50 jarig bestaan! In de kas van de AKM zat op 31 december 2020 ter vrije

besteding 15.000 euro, dit is een toename ten opzichte van 2019.

Vergeleken met 2019 zijn er minder uitgaven geweest in 2020 ten gevolge van de Covid-19 pandemie. Activiteiten zijn niet doorgegaan, voor de cursus 'Zin in 't Leven' is er nog geld beschikbaar. De materialen om de vieringen te kunnen streamen zijn betaald door de Stichting Beheer. In de AKM is per kwartaal besloten dat de dirigent Hendrik Vonk wel gedeeltelijk zijn vergoeding kreeg. De uitgaven voor cluster vieren waren in 2020 3000 euro minder dan in 2019.

Wat opvalt in het collecteschema is dat de collectes voor Diaconie/De Bakkerij de hoogste opbrengsten krijgen. Actie zomerbonnen heeft in 2020 4.650 boodschappenbonnen uitgereikt, aan gezinnen die moeite hebben de eindjes aan elkaar te knopen, ter waarde van € 10. Dat is ruim 1.300 bonnen meer dan in 2019. In de zomer van 2021 zal het ook weer een welkome aanvulling zijn in vele gezinnen! Een mooi Leids doel.

Datum viering	Eerste collecte: voor geloofsgemeenschap	Tweede collecte: voor bestemmingen buiten de Regenboog	
	Euro	Bestemming	Euro
6 december	174	Diaconie/De Bakkerij	181
13 december	174	PGL	125
20 december	174	RK Vicariaat	122
24 dec kinderkerst	174	Kerk in Actie/ Kinderen in de knel	71
24 dec kerstnacht	174	RK Bisschoppelijke Advent-actie	105
25 december	174	Diaconaal project De Bakkerij/Zomerbonnen	240
27 december	174	PGL	92
3 januari	167	RK Vicariaat	75
10 januari	167	PGL	86
17 januari	167	Diaconie/De Bakkerij	207
24 januari	167	PKN Missionair werk	90
31 januari	167	PGL	165

De inkomsten per maand voor de geloofsgemeenschap zijn verdeeld over de zondagen omdat op de ING rekening van de AKM de giften voor de geloofsgemeenschap niet per week worden uitgesplitst.

Willy Menken, Penningmeester AKM

Opbrengst Actie Kerkbalans "Geef voor je kerk"

In januari zijn er weer veel mensen actief geweest om de Actie Kerkbalans goed te laten verlopen.

De coördinatoren voor de distributie van de lijsten en de enveloppen en de lopers om de

enveloppen te brengen bij de opgegeven adressen in de Merenwijk en deze enkele dagen later weer op te halen. De inleveravond verliep met alle coronamaatregelen een stuk minder gezellig dan we gewend zijn. Maar met de inzet van allen zijn we er in geslaagd deze avond goed, snel en zorgvuldig te laten verlopen.

U als geveer bent actief geweest door de schriftelijke of digitale toezegging voor dit jaar weer op tijd in te vullen.

Het resultaat van de toezeggingen is als volgt:

-R.K. Vicariaat € 23.993

-Prot. Wijkgemeente Merenwijk € 68.991

De toezeggingen zijn nagenoeg gelijk aan vorig jaar. En wij hopen natuurlijk dat door later binnenkomende toezeggingen het resultaat hoger zal uitvallen.

Alle gevers en medewerkers hartelijk dank en uiteraard hopen we voor volgend jaar weer op uw steun en toezegging te mogen rekenen.

Het coördinerend team,
Edo Elstak, Bettie Landkroon en Dick en Elly Visser.

Vers van de maand

Onderstaand gedicht van Martin Bril is onlangs besproken door ds. Ronald da Costa in zijn column "Vers van de maand" in de Oegstgeester Courant (maart 2021). We mochten deze column van hem plaatsen in het Bulletin.

De Poëziegroep

KUNST

*Wat we willen:
Momenten van helderheid
Of beter nog: van grote
Klaarheid*

*Schaars zijn die momenten
En ook nog goed verborgen*

*Zoeken heeft dus
Nauwelijks zin, maar
Vinden wel*

*De kunst is Zo te leven
Dat het je overkomt*

DIE klaarheid, af en toe

Tijdens onweer in het donker laat de bliksem soms even in een flits het hele landschap zien. Feller en scherper dan overdag. Dichter en columnist Martin Bril (1959-2009) noemt dat Klaarheid. Het zijn momenten dat je even alles overziet, je van alles bewust bent en in de chaos van de tijd beseft waar het omgaat: tederheid, intimiteit, trouw, aandacht.

Ik hoorde van een lerares die dagelijks 80 middelbare scholieren via stream lesgeeft. Ze noemt het "nabijheid op afstand" en vertelt hoe jongeren ook hun vragen, verdriet en eenzaamheid met haar delen. Zo zijn leraar en leerling veel dichter bij elkaar dan in de klas en leren ze elkaar intiemer kennen.

Martin Bril zegt dat je zulke momenten niet kan opzoeken. Af en toe maak je ze mee.

Ze worden je gegeven, ze vallen je toe, die momenten van Klaarheid.

Hoe leef je Zo dat het je overkomt?

Door ervoor open te staan en niet te blijven steken in harde feiten.

Dat is (met hoofdletters) LEVENSKUNST.

De tekst van Bril is als raamgedicht verkrijgbaar bij Plint (hallo@plint.nl).

Ronald da Costa

Voorjaar in de kerktuin

In de kerktuin zullen de eerste bolletjes, de sneeuwkllokjes, al weer zijn uitgebloeid als het Bulletin verschijnt. De krokussen hebben zich goed uitgezaaid en verschenen zelfs op de paden!

Vorig jaar vroegen we u uw uitgebloeide bolletjes in te leveren, zodat wij ze konden herplanten. Er staat nu, terwijl ik dit schrijf, een vrolijk geel rijtje narcissen langs de kerkzaal. Ik hoop dat u ze ook nog ziet bloeien.

In de bijbelvertaling van het Nederlands Bijbelgenootschap van 1970 werd de narcis genoemd in Jesaja 35:1-2: "De woestijn en het dorre land zullen zich verblijden, de steppe zal juichen en bloeien als een narcis, ja juichen en jubelen." In latere vertalingen is die narcis vervangen door een lelie.

Hoe het ook zij: de narcis komt veel voor in grote delen van Palestina en in de dalen in de omgeving van Jeruzalem. In de Negev worden de bollen zelfs geteeld voor de verkoop. Het gaat dan niet om de hier zo bekende lage gele narcisjes variëteit Tête à Tête, maar om de Tazet Narcis (*Narcissus tazetta*), die wit van kleur is met een geel hart, maar toch: ik vind de narcis niet misstaan in de kerktuin!

De geslachtsnaam *Narcissus* komt uit de Griekse mythologie: *Narkissus* was een beeldschone jongeling, op wie vele meisjes en ook de nimf *Echo* verliefd werden. *Narkissus* bleef onverschillig onder al die aandacht. *Echo* zoon op wraak en riep de hulp in van de godin *Aphrodite*. Het volgende gebeurde: toen *Narkissus*, vermoeid en dorstig na een jachtpartij, zich vooroverboog om een slok water uit de beek te nemen, zag hij zijn spiegelbeeld en werd prompt verliefd op die knappe jongeman die hij zag. Hij bleef er maar naar staren en roepen maar zijn liefde werd niet beantwoord, behalve door een echo. Uit medelijden veranderde *Aphrodite* hem tenslotte in een witte bloem met een geel hart: de narcis!

In een vorig Bulletin meldde ik dat we heel veel hyacinten hebben geplant in het najaar. Ik zag die al pogingen doen om boven de grond te komen. Wie weet bloeien de eersten met Pasen!

Heleen Gombert

Herdenking Jodenvervolging Leiden 2021

Op zondag 11 april 2021 vindt er weer - opdat wij nooit vergeten - de jaarlijkse herdenking van de Jodenvervolging in

Leiden plaats. Ook dit jaar zal de Stichting een online herdenking organiseren nu een herdenking in de Marekerk niet door kan gaan.

Dit jaar zal rabbin Clary Rooda een Leidse geschiedenis vertellen. Haar moeder is tijdens de oorlog in de onderduik geboren in Leiden, in een huis van het Leids artsenvrucht aan de Oude Singel. Eén en ander wordt omlijst door prachtige joodse gezangen van chazaniet Anna de Voogt. De opname van de vertelling en gezangen zal op 11 april op onze website www.herdenkingleiden.nl worden geplaatst.

Afgelopen jaar is ons lesmateriaal voor Basis- en Voortgezet onderwijs, waaronder een meespeel-opera met subsidie van o.a. de gemeente Leiden verder ontwikkeld. Voor dit lesmateriaal over Leidse kinderen en jongeren tijdens de Tweede Wereldoorlog, verwijzen we u naar onze website, Educatie.

De herdenking mag zich de afgelopen jaren verheugen in een toenemende belangstelling. De laatste jaren waren er meer dan 200 bezoekers, onder wie ongeveer 20 schoolkinderen die een mooie bijdrage leverden met het oplezen van namen en het maken van een bloemenmonument.

Dus ga op 11 april naar www.herdenkingleiden.nl en herdenk met ons mee. De Herdenking is voor iedereen: jong en oud, joods en niet-joods, gelovig en ongelovig. Kortom: voor iedereen die bereid is om niet te vergeten.

Voor meer informatie:
Email: info@herdenkingleiden.nl
Website: www.herdenkingleiden.nl
Truus de Haan, voorzitter: 06 2159 9349
Arno Hanssen, secretaris: 06 2413 1315

De activiteitenclub

De laatste weken hoor je in Nicaragua weinig over (toenemende) coronavirus perikelen. Daarom blijven we voorzichtig stapjes nemen om op een verantwoorde wijze `te flexibiliseren`. De activiteitenclub is sinds oktober heropend met alleen leden van het

gemeenschapshuis (3) en een deelnemer die in de buurt woont. Achter in de tuin van het gemeenschapshuis, om het op straat zijn te beperken. Dat was een eerste stap, wachtend op de tweede stap: opening voor al onze deelnemers.

Stap 1½ is inmiddels gezet: nog niet open voor alle deelnemers, maar voor de deelnemers die dichterbij in de buurt wonen. Dus vanaf 1 februari komt William weer twee middagen mee draaien en op andere middagen komt Renee. Waardoor we het aantal deelnemers per middag op max. 5 houden. En afstand kunnen bewaren tussen de werktafel van de een en de ander.

Wilfredo

Per 1 maart is er een geheel nieuwe deelnemer Wilfredo, die al een tijdje geleden met zijn moeder was komen vragen of hij ook naar de club mocht komen. Maar die we op dat moment nog geen groen licht konden geven.

Wilfredo heeft jaren op de speciale school gezeten. Er is er 1 in Juigalpa. Maar zijn moeder is niet erg positief over zijn leerresultaten daar. Op mijn vraag wat hij daar geleerd heeft aan cognitieve vaardigheden antwoordde ze: `niets`.

Na de speciale school, die leerlingen tot ongeveer 15 jaar accepteert, is er geen vervolg alternatief vanuit het Ministerie van Onderwijs.

Sinds wij de Fundacion zijn begonnen is er in ieder geval een klein alternatief: de activiteitenclub voor een beperkte groep deelnemers met een intellectuele beperking.

Nu is Wilfredo zijn kennismakingsperiode begonnen van 6 weken, waarin we hem willen leren kennen, zien of de club een goed alternatief voor hem is en wat hij van ons nodig heeft. Hij komt in deze periode twee middagen meedraaien: een middag dat ze piñatas maken (papier plakken op een ballon en daarna versieren met crêpe papier) en een andere middag dat ze bloemen schilderen, gemaakt van plastic flessen, om zijn voorkeuren en vaardigheden beter te kunnen observeren.

Onderwijs

Een feit is dat de kwaliteit van het onderwijs in Nicaragua laag is. En in de loop der tijd eerder slechter dan beter is geworden... Van lager onderwijs tot diverse universiteiten. Het feit dat je niet kunt blijven zitten op de basisschool en verder geen speciale ondersteuning krijgt, geeft al te denken. Afgelopen jaar zijn door het coronavirus veel kinderen niet naar school geweest. Ze zouden online lessen hebben moeten volgen of huiswerk per whatsapp hebben moeten aanleveren, maar niet iedereen in Nicaragua heeft die mogelijkheden. Nicaragua behoort tot de armste landen van het continent. Een groot deel van de bevolking leeft van informele baantjes en een uitkeringsstelsel is hier niet.

Dus veel leerdoelen zijn afgelopen jaar niet gehaald door veel leerlingen. Maar op bevel van hogeraf moesten alle leerlingen bevorderd worden naar het volgende leerjaar... Het is duidelijk dat de regering niet de meerwaarde ziet van goed opgeleide jeugd.

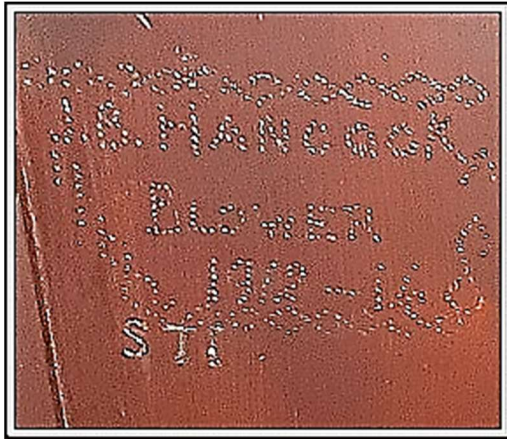
Tot slot

Tot nu toe houden we het virus buiten de deur, maar we blijven zeer alert op de mogelijkheid van een opleving van het virus. De tijd zal leren wanneer we stap 2 kunnen zetten, het openstellen van de activiteitenclub voor alle deelnemers.

In deze tijd leeft u niet alleen met ons mee, maar wij ook met u vanwege alle beperkende maatregelen in Nederland, die welzijn en verbondenheid bemoeilijken. Laten we elkaar blijven inspireren!

Astrid Delleman, ajdelleman@zonnet.nl
Giften via : www.vivirjuntos.org

Familie Hancock

Familie Hancock kent u waarschijnlijk niet, mocht dat wel zo zijn dan verzoek ik u vriendelijk om per omgaande contact met ondergetekende op te nemen. Dat leg ik nog uit. Maar ook al kent u ze niet, ze zijn sinds 2005 elke dag in de Regenboog te vinden. Als je maar weet waar je moet zoeken! Ik ben sinds het voorjaar van 2020 wetenschappelijk onderzoeker geworden in mijn spaarzame vrije tijd. Zoals bekend dateert ons orgel uit 1875 en is het afkomstig uit het Engelse Oundle (en kwam het na een periode in de Leiderdorpse Muzenhof naar ons). Ik ben nu bezig de hele geschiedenis van ons orgel te onderzoeken (dit komt in latere columns vast nog verder aan de orde) en een van de aspecten is familie Hancock uit Oundle.

In 1875 bestonden er nog geen elektromotoren, dus om een orgel te voorzien van lucht was een assistent nodig. In Oundle werd dat gedaan door jongens tussen de tien en zestien jaar (ongeveer). Dat weet ik omdat ik in contact ben met iemand die in zijn jonge jaren 'ons' orgel heeft voorzien van lucht. Dergelijke assistenten werden 'Blower' genoemd, zij 'blazen' immers lucht het orgel in. Dat geschiedde via een hefboom die uit het orgel stak en was aangesloten op een balg. Door met de hefboom te 'pompen' werd de balg voorzien van lucht, en die lucht stroomde via windkanalen naar de windladen, waarop alle pijpen staan dan wel zijn aangesloten. De hefboom is gedemonteerd, maar aan de kas is nog zichtbaar waar hij heeft gezeten, te weten aan de linkerkant.

Maar menig blower bleek een vandaal. Zij hebben het orgel onherstelbaar beschadigd! Schande! Ik bedoel, in dit tijdsgewricht wordt alle geschiedenis 100% politiek correct herschreven, dus alle inkervingen in het linkerzijpaneel die de blowers hebben

aangebracht tijdens (saaie?) preken moeten ernstig worden veroordeeld. Ik als normaal denkend mens daarentegen ben er erg blij mee. Al deze jongelui hebben met soms fraaie tierelantijnen hun naam ik de kas gekerfd, inclusief jaartal(len). Zo kom je tegen 1886, 1912, 1939 e.d.

De familie Hancock is meermaals vertegenwoordigd. Het fraaiste signatuur is van ene J.B. Hancock. Uiteindelijk heb ik na vele uren zoeken op allerlei genealogische websites achterhaald dat dat Jack Baxter Hancock (1899 - 1980) moet zijn geweest. Jack is destijds seinwachter op het treinstation van Oundle geworden.

Jack had nog drie broers en twee zussen, en ik ontdekte vervolgens dat H.B. Hancock, ook op ons orgel ingekerfd, dan zijn broer Harry moet zijn geweest (1893 - 1917). Heel tragisch, Harry is in 1917 (eerste wereldoorlog) tijdens een vuurgevecht in Frankrijk om het leven gekomen. Zijn naam staat zelfs op een oorlogsmonument dat zich op een prominente plek in Oundle bevindt. Wél leuk om te vertellen, Harry was 'painter' / 'decorator' (schilder / behanger). In een woonhuis in Oundle heeft hij ook zijn naam achtergelaten, zo ontdekte iemand tijdens een verbouwing, ik heb inmiddels een foto van die inscriptie.

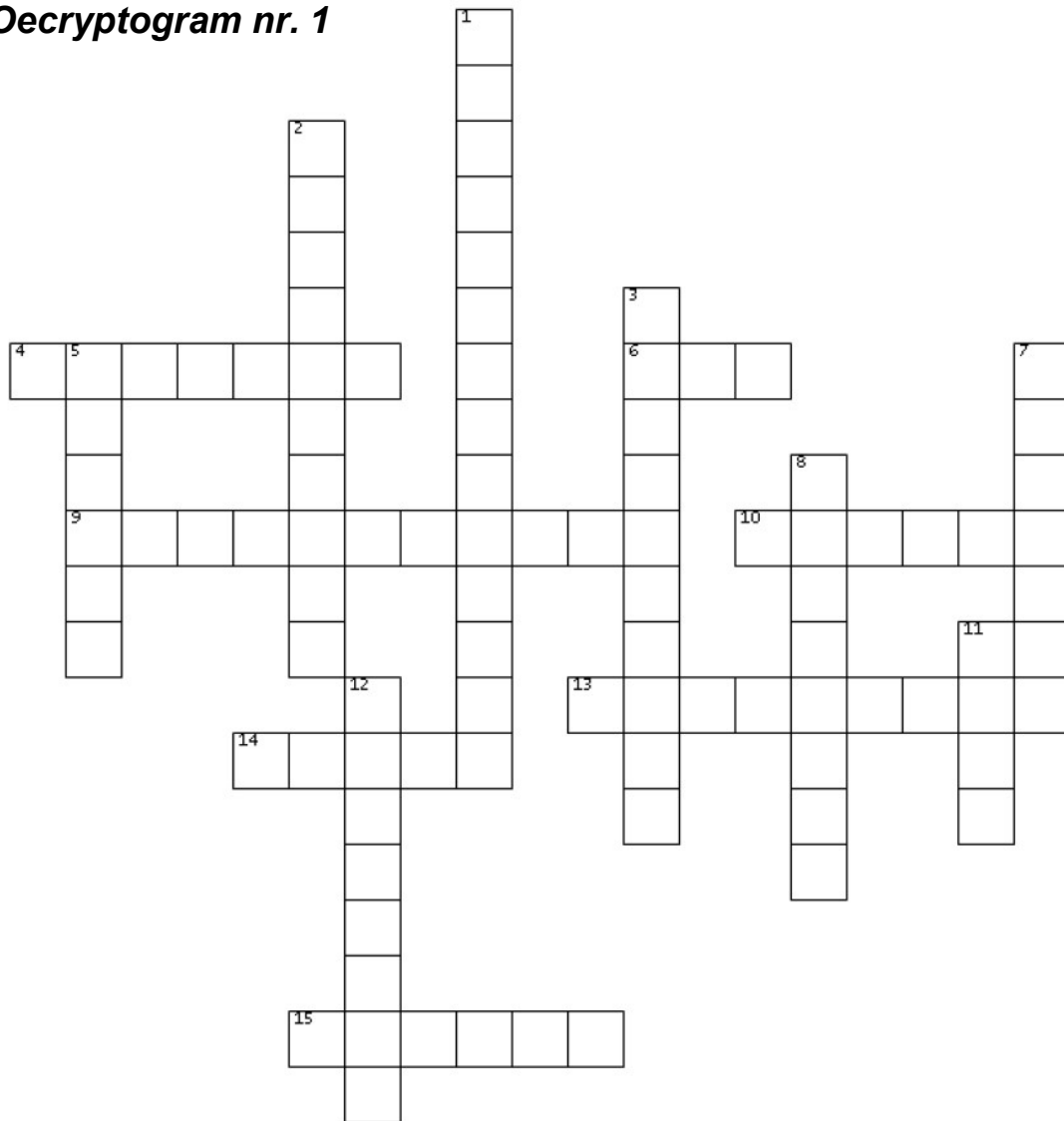
Helemaal rechtsonder op de kas staat alleen 'Dick'. Een van de resterende broers van Jack en Harry heette Dick... dus wie weet. In elk geval zet ik mijn zoektocht naar de andere, soms zeer slecht leesbare, namen voort en ik hou u op de hoogte. Curieus is de inkerving T.B. Hancock met datum 15 november 1922. Ik heb nog geen T.B. Hancock gevonden, dus mocht u weten wie hij / zij is?

Het verleden werd in 1950 ingehaald door het heden. Het naamplaatje van de orgelmotor bevatte de naam van de leverancier (Watkins & Watson) en een serienummer, zo ontdekte ik laatst ook. Het bedrijf bestaat zelfs nog, en aan de hand van het typenummer heeft men voor mij vastgesteld dat de motor in 1950 is geleverd aan een orgelbouwer (ene S.E. Gilks) in Peterborough. Peterborough ligt dichtbij Oundle, dus dit moet haast wel dezelfde motor zijn.

Tot slot, verdere 'beschadiging' van ons orgel wordt uiteraard niet op prijs gesteld, dus die 1,5 meter afstand blijft voorlopig van toepassing....

Frank Resslerer

Oecryptogram nr. 1

Horizontaal :

4. Als iemand deze uitslaat mag je gaan luisteren (7)
6. Die speelt de Duitse beek wel erg snel (3)
9. Daar boven kan het steken (11)
10. Een voorzitter die ons wel erg vroeg wakker maakt (2,4)
13. R.O.G.G.B.I.V. (9)
14. Hij laat ze vrijmoedig naar zijn pijpen dansen (5)
15. Dat klinkt als een best jong stuk vee (6)

Verticaal :

1. Een Italiaanse manier van geloven? (5,9)
2. Binnen werken ze niet aan het schip (10)
3. Zijn we zo duurzaam omdat we er zo uitzien? (6,4)
5. Had hij nou wel of niet zijn stellingen dichtgetimmerd? (6)
7. Hield hij wel van de centen? (5)
8. Die buurt valt in het water (8)
11. Deze dirigent ontsteekt het vuur (4)
12. In de sloot? (3,2,3)

Oplossingen voor 15 april naar: Pieter Schrijnen (pieterschrijnen@gmail.com)
Onder de goede inzenders wordt een fles wijn verloot.

Online Vieringen van de Oecumenische Geloofsgemeenschap in De Regenboog

Let op: het kan zijn dat gegevens in dit rooster achterhaald zijn. De redactie raadt u aan de digitale nieuwsbrieven in de gaten te houden voor de meest actuele informatie. Daar staat ook aangegeven of bezoekers wel of niet welkom zijn in de Regenboog tijdens de vieringen.

Datum	Bijzonderheden*	Voorgangers	Inzameling 2^e mandje
28-03	Palmzondag	Pw. W. Hoogendoorn + Ds. M. Buitenwerf	RK Vicariaat
Ma 29-03	Vesper 19.30 u	Ds. M. Buitenwerf	-
Di 30-03	Vesper 19.30 u	Pw. W. Hoogendoorn	-
Wo 31-03	Vesper 19.30 u	Ds. M. Buitenwerf + Pw. W. Hoogendoorn	-
Do 01-04	Witte Donderdag 19.30 u	Ds. M. Buitenwerf + Pw. W. Hoogendoorn	Diaconie/De Bakkerij
Vrij 02-04	Goede Vrijdag 15.00 u kruiswegviering	Pw. W. Hoogendoorn + Ds. M. Buitenwerf	-
Za 03-04	Paaswake op zaterdag vervalt		RK Vastenactie
04-04	Pasen	Ds. M. Buitenwerf + Pw. W. Hoogendoorn	PGL
11-04	Beloken Pasen	Ds. M. Buitenwerf	Diaconie/De Bakkerij
18-04		Ds. B. Schelhaas	PGL
25-04		Ds. M. Buitenwerf	RK Roepingenzondag
02-05		Pw. M. Claassens	RK Vicariaat
09-05		Ds. J. van den Akker	AKM Jeugdwerk
Do 13-05	Hemelvaart 10.00 u	Pst. D. Langerhuizen	Diaconie/De Bakkerij
16-05		Pw. W. Hoogendoorn	PGL
23-05	Pinksteren	Ds. M. Buitenwerf	RK Pinksteractie/Week Ned. Missionaris
30-05	Trinitatis	Leden geloofsgemeenschap	PGL
06-06	Sacramentsdag	Pw. W. Hoogendoorn	Diaconie/De Bakkerij

*Omdat er vanwege de coronamaatregelen nog veel niet duidelijk is, ontbreken in het rooster gegevens over de Viering van de Maaltijd en medewerking van het Regenboogkoor. Alle vieringen zijn online te volgen via ons YouTubekanaal: 'Oecumene Merenwijk'.

Alle zondagse vieringen beginnen om **10.00 uur**.

Neem contact op met Gerben Wessels (tel. 5899680) voor informatie over de jongerenvieringen.